

Återstart efter ett halvt år i Sverige

Vår rutt från Chile till Polynesien

ANNIKA KOCH och Björn Christensen på S/Y Lindisfarne återupptar här skildringen av sin jordenruntresa. I det här avsnittet får vi följa dem från Chile till Gambier i sydöstra Franska Polynesien. Tidsperioden är 19 mars – 1 maj 2008.

Vi återkom från Sverige till Puerto Montt och Lindisfarne den 18 januari för att förbereda oss och båten för färden över Stilla Havet till Nya Zeeland via Polynesien. Cyklonsäsongen i Polynesien slutar i maj så lämplig avfärd från Sydamerika är senare delen av mars.

Alltså god tid för förberedelser, som inkluderade

förutom båtgenomgång och fournering, en tvåveckors tur söderut i Chiloé-skärgården, innan vi den 19 mars kastade loss från Puerto Montt.

Första elddopet var att passera ut till Stilla Havet mellan Chiloé och fastlandet genom Canal Chacao, ett smalt sund där enorma vattenmassor ska till och från Gulfo de Ancud innanför Chiloé, ett innanhav stort som Kattegatt. Med 4-6 meter tidvatten är det inte svårt att föreställa sig de strömmar som uppstår vid springflod. Vi hade naturligtvis strömmen med oss, en segelbåt har inte mycket annat att välja på när strömmen sätter 8-9 knop, och rusade därmed genom sundet. Vinden var till en början med oss, men halvvägs genom sundet, när Stilla Havets väder-

system tog över fick vi en motvind på 7-8 m/s. Då blev det trickigt att ta sig förbi flera rader av stående vågsystem i det nya vind mot strömförhållandet. Vi lyckades undvika de flesta genom att vika norrut tätt efter kusten, innanför de flesta överfallsvågorna och sträckte sedan i tre timmar längs kusten till en hyfsat skyddad bukt, där vi precis innan mörkret föll, ankrade i väntan på sydvästen.

Tidigt dagen därpå, ute på havet igen, dröjde sydvinden och vi låg med slående segel och drev i nästan sex timmar innan vinden äntligen kom. Fram mot kvällen hade vi kuling och växande sjö som stod sig i nästan två dygn. Vinden var nära den gräns där vi måste "bromsa" för att bekvämt kunna manövrera båten, men som det nu var fick vi rekorddistanser. 180 nm på 24 timmar är mer än godkänt för en nedlastad 37-fotare.

Söndag kväll den 24:e angjorde vi Robinson Crusoe (Juan de Fernandez) där vi stannade två dygn för lite sightseeing och bergsbestigning, motionen är inte lätt att underhålla på långsegling. Vinden vred och ankarplatsen blev väldigt rullig, varför vi lämnade just före solnedgången den 26:e.

Nu hade vi mer än 3 000 sjömil framför oss, den längsta etapp vi gett oss på och en av de längre av de "normala" seglingsetapperna runt jorden.

Vi hade, som beskrivits tidigare, flugit till Påskön för att inte frestas att försöka segla den vägen till Polynesien, varför vår plan nu var att segla norrut för att hitta sydostpassaden norr om högtrycket som så här års brukar vara parkerat nordost om Påskön. Efter tre dygn norrut med fin vind befann vi oss på 22:a breddgraden och vände mot väster i sydostpassaden. På söndag den 30:e fick vi en stor

fin guldmakrill på kroken. Efter en hel del fajtande med fisken flera gånger högt upp i luften valde reven att gå av – tusan också, vi som glatt oss åt färsk fisk! Några timmar senare, strax före mörkret när vi normalt tar in reven högg det igen. Denna gång var det en mindre guldmakrill som visserligen kämpade och också var högt upp i luften innan vi lyckades landa den och filéa den hängande utanför akterspegeln. Åtta kg färsk fisk är inte fy skam. Tre dagar med olika fiskrätter och två med fiskkakor. Gravad guldmakrill är en höjddare!

Efter de två första veckornas fin akterlig vind började vädersystemen spöka till sig. Lågtryck i söder tryckte passadvinden långt norrut och vi fick söka vind söderut. Stora områden med nollvind låg framför oss och det blev ett intensivt studerande av väderdatafiler för att försöka hitta vind. Vi hade under hela passagen hjälp med väderstudier i form av goda vänner som mailade sina rekommendationer hemifrån Sverige. Detta tillsammans med egna grib-filer gjorde att vi lyckades hålla gång på båten nästan hela tiden.

Mer än 3 000 sjömil framför oss...

En period om 20 timmar låg vi och drev med låst roder och planskotade segel. Under natten fram till fem när vinden återkom drev vi norrut fyra sjömil. Med ankarlanternan blinkande och AIS B-transpondern på sov vi med en knapp ampere i förbrukning under dessa timmar. Det kändes som en rimlig säkerhetsnivå.

Vinden kom så småningom tillbaka, både i styrka och i sydostriktning, och vi kunde avsluta maratonetappen i flygande fart, ungefär som vi startat mot Robinson Crusoe.

Apropå fiske så dröjde det ända till söndagen den 20:e till nästa napp, tre veckor från det första. Även denna gång var det en guldmakrill, men bara på drygt fyra kilo. Vi har hört av flera båtar med fiskeerfarenhet att utbytet är magert på denna etapp. Havet verkar tomt på liv både ovan och under ytan.

Apropå liv ovan ytan så såg vi en båt på hela tiden. Vid tretiden den 21:a, nästan fyra veckor efter det att vi lämnat Robinson Crusoe, såg vi ett containerfartyg 6,6 nm söder om oss med kurs mot Panama. AIS ger oss kurs och vi gissade på Brisbane som "last port".

Dagen därpå hade vi första landkontakten när vi passerade nära Ducie, en liten atoll med ett rev utan öppning, som vi stannade upp och sniffade på. Lite knepigt att se träd efter fyra veckor med obruten horisont. Hendersen, klippön nordost om Pitcairn såg vi i månskenet tre sjömil norr om oss dygnet därpå och Oeno såg vi bara på radarbilden ytterligare ett dygn senare.

Lördagen den 26:e, nästan på timman en månad och 3700 sjömil efter avfärden från Robinson Crusoe, angjorde vi Rikitea på Mangareva i ögruppen Gambier.

Det tog oss flera dygn att få hjärnkontoret att fatta att vi inte

längre seglade dygnet runt utan låg stilla och lugnt för ankar i Polynesien. En viss saknad av de fria vidderna infann sig snabbt och vi fick lägga band på oss för att inte störta vidare. Nu efter ytterligare några dagar känns det helt rätt och skönt att vandra i korallsand, snorkla och låta dagarna bara gå i väntan på att sydostpassaden skall återkomma och vi kan fortsätta nordväst upp i bland atollerna i Tuamuto.

Lite blandad summering

Vi hade turen att segla med en måne som höll sig uppe nästan hela nätterna. Stjärnhimlen blir under dessa ljusa nätter inte så framträdande men är fin ändå. Några regnväder och några

dagar med gråmurr, annars mest klart och varmt. Massor med fantastiska soluppgångar och nedgångar – festligt nog väldigt lika i färgsättning. Gryning och skymning kommer ganska snabbt och färger himlen nerifrån i pastellblått till högre upp i pastellrosa.

Inget skräp, men heller inte mycket fiskliv, och på långa sträckor ingen sjöfågel. Havets blå färg är helt klart Pacificblå – väldigt blått!

Vi har haft daglig pratkontakt via kortvågsradion med det radionät som drivs från Chile och vi har också dagligen tagit emot och sänt e-post. Gissa om det är kul att få mail när man är mer än fyra veckor utan landkontakt! Under resan har vi

bistått en annan seglare, som legat en vecka framför oss, med väderinformation via kortvågsradion då båten saknade utrustning för väderfiler.

Detta radioprattande och mailande har definitivt minskat känslan av att sitta ensam mitt i sjön...

1 maj 2008 (vi passar på och firar tre års jubileum sen vi lämnade Sverige).

*Annika Koch & Björn Christensen
S/Y Lindisfarne*

Lindisfarne – Forgas 37 – 7,5 ton
(över 9 ton utrustad)
Webbsida - www.sailaround.info
Landmail - mail@sailaround.info
Båtmail - radio@sailaround.info

Solnedgång

För ankar i Polynesien